

בתי המשפט

א 213072/02		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
18/07/2004	תאריך	כב' השופטת נורית רביב	בפני
	:		:

התובע: רונן שריון
ע"י ב"כ עו"ד אליעזר גריסרו

- נגד -

הנתבעת: אוסקר גרוס (1996) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד דוד זיילר ואופיר שגב

פסק-דין

1. במסגרת הסדר שבין בנק המזרחי המאוחד בע"מ (להלן: "הבנק") לבין הנתבעת – חברה שעיסוקה במתן שירותים לביצוע פעילות של מסחר בניירות ערך בארה"ב – לקוחות שהורשו לכך על ידי הבנק, יכולים לסחור בניירות ערך בארה"ב על ידי מתן הוראות קניה ומכירה במישרין לנתבעת. התובע הוא לקוח של הבנק ובמסגרת הסדר זה, סחר בניירות ערך בבורסה בארה"ב, במשך מספר חודשים בשנת 2000. הוראות קניה שניתנו על ידו לנתבעת ב-15.3.2000, הניבו את התביעה כאן.

לגרסת התובע, הוא הורה לנתבעת לרכוש עבורו 140,000 מניות אשר מכונות: MVEE, במחיר של עד \$0.14 למניה, אך הנתבעת רכשה עבורו בשוגג כמות נוספת של 70,000 ממניות אלה (להלן: "המניות העודפות"), ובסך הכל נרכשו עבורו 210,000 מניות MVEE במקום 140,000 מניות מסוג זה, כפי שביקש.

ב-14.4.2000 מכר התובע את כל מניות MVEE שברשותו בהפסד ניכר.

2. למעלה מחודש ימים לאחר המכירה, דרש התובע מהנתבעת לזכות אותו בסכום הקניה של המניות העודפות. הדרישה הראשונה להחזר עלות הקניה של המניות העודפות, הועברה לנתבעת בפקס ב-20.5.2000. התובע חזר על אותה דרישה, ככל הנראה עוד פעמיים אך לא נענה. שנתיים לאחר מכן הוגשה תביעה זו.

סכום התביעה הועמד תחילה על 62,743.50 ₪, כשהוא מחושב לפי סכום הקניה של המניות העודפות, בצרוף ריבית והפרשי הצמדה על סכום זה, ובתוספת 15,000 ₪ כפיצוי מוערך בגין הוצאות של ריבית חריגה, עוגמת נפש ומטרד.

בתשובתו לכתב ההגנה של הנתבעת, עדיין טוען התובע שמניות MVEE לא נמכרו על ידו. אבל, בתצהיר עדות ראשית שלו, מאשר התובע כי המניות הללו אכן נמכרו, "לשם צמצום נזקי", וכן שיש להפחית מסכום התביעה את התמורה ממכירתן, היינו: סכום השווה ל-\$2,170.

3. גרסת הנתבעת ביחס "לאירועי" יום ה-15.3.2000 היא:

שתי הוראות בקשר לרכישת מניות MVEE ניתנו על ידי התובע לפני תחילת המסחר בבורסה בארה"ב: בשעה 9:19 – לרכישת 70,000 מניות בשער של עד \$0.15; בשעה 9:24 – לשינוי ההוראה הראשונה כך שבמקום 70,000 מניות ירכשו 140,000 מניות אך בשער של עד \$0.14 למניה.

לאחר פתיחת המסחר בשעה 9:30, ניתנו על ידי התובע שלוש הוראות נוספות שמתוכן בוצעה רק אחת: בשעה 9:51 – לשינוי ההוראה לרכישת 140,000 מניות בשער של עד \$0.14 כך שבמקומן ירכשו 70,000 מניות בשער של עד \$0.146 למניה; באותה שעה - לרכישת 70,000 מניות בשער של עד \$0.14 למניה; בשעה 10:05 – לשינוי ההוראה לרכישת 70,000 מניות בשער של עד \$0.146 למניה, כך שבמקומן ירכשו 70,000 מניות בשער של עד \$0.137 למניה.

כל ההוראות הללו להוציא אחת, הובנו ונרשמו כהוראות לשינוי הוראה קודמת, וקיבלו את מספר הקוד של ההוראה המקורית - 183658.

ההוראה האחת שלא נרשמה כהוראת שינוי, היא ההוראה "השניה" שניתנה בשעה 9:51 לרכישת 70,000 מניות בשער של עד \$0.14. הוראה זו נרשמה כהוראה עצמאית להבדיל מהוראות שינוי, וכזו קיבלה מס' קוד שונה – 183725.

הוראת השינוי "הראשונה" אשר ניתנה ב-9:51 והוראת השינוי שניתנה ב-10:05 – לא בוצעו, לפי שעוד קודם לכן בוצעה ההוראה האחרונה שניתנה לפני תחילת המסחר, לרכישת 140,000 מניות בשער של עד \$0.14 למניה.

לעומת זאת, ההוראה "השניה" שניתנה ב-9:51 ואשר נרשמה כאמור כהוראה נפרדת ועצמאית – בוצעה, כך שבסך הכל נרכשו עבור התובע כאמור 210,000 מניות MVEE.

אל מול הגרסה המפורטת הזו אשר מצביעה לכאורה על כך שב-15.3.2000 ניתנו לנתבעת על ידי התובע לא פחות מ-5 הוראות ביחס למניות MVEE, טוען התובע בתצהירו כי ניתנו על ידו 2 הוראות בלבד:

לפני תחילת המסחר – לרכישת 70,000 מניות בשער של עד \$0.15 למניה;

זמן קצר לאחר מכן - הוראת שינוי אחת לרכישת 70,000 מניות נוספות, כשהגבלת השער לגבי כל 140,000 המניות היא \$0.14.

4. גרסת הנתבעת נסמכת על צילומים מודפסים של מסך מחשב אשר מצורפים כנספחים ג/ו-2 לתצהיר עדות ראשית של מר רונן כהן - סמנכ"ל אצל הנתבעת. מהאמור בסעיפים 7 ו-9 לתצהירו, עולה לכאורה כי נספחים ג/ו-1 ו-2 הנ"ל עומדים במבחני הקבילות אשר נקבעו לרשומה מוסדית על פי סעיף 36(א) לפקודת הראיות.

כן עולה מתצהיר העד שהנתבעת נהגה גם להקליט את ההוראות הטלפוניות שקבלה מלקוחות, אך ההקלטות הללו אינן נשמרות על ידה לפרקי זמן ארוכים והן אינן נמצאות כיום ברשותה.

התובע לא ערך רישומים משלו בנוגע להוראות שנתנו על ידו לנתבעת, והוא סומך את גרסתו על זכרונו בלבד, אך הוא עומד על דעתו שביחס למניות מושא תביעתו, נתן לנתבעת שתי הוראות בלבד וטוען בסיכומיו כי נספחים ג/1 ו-ג/2 אינם ראויים להתקבל כרשומה מוסדית.

טעמו הוא: המצהיר רוני כהן אינו "איש טכני" ולא ניתן להוכיח באמצעותו כי נספחים ג/1 ו-ג/2 עומדים בתנאי הקבילות הייחודיים אשר קבועים לגבי מסמך שהוא פלט מחשב.

התובע תומך עצמו בקטע הבא מספרו של עו"ד קוזלובסקי: **"המחשב וההליך המשפטי"** ראיות אלקטרוניות וסדרי דין. שם בעמ' 235 נאמר:

"בעוד שהוכחת הנהלים במוסד ודרכי הפקת הפלט יכולה להיעשות גם על-ידי משתמש פשוט, הרי שהוכחת כשירויות טכניות של המערכת ואמצעי הגנה טכנולוגיים תיעשה על פי-רוב על ידי איש טכני הכשיר לכך".

ואולם הקטע הזה אינו אלא המשך של הפתיח הבא:

"כאשר מבקשים להוכיח עניינים טכניים הכרוכים במערכת הפעלה ממוחשבת של מוסד, עולה, כמו מעצמה, השאלה מיהו העד הכשיר להוכחת אותם נושאים.... סבורני, כי התשובה משתנה מעניין לעניין:....."

התובע לא העלה כל השגות וטענות ביחס לכשירות הטכנית של מערך המיחשוב של הנתבעת - טענתו מלכתחילה היא כי **"לאחר ברור טלפוני הסתבר כי בעקבות ביצוע שגוי של הנתבעת נגרמה רכישה נוספת של 70,000 מניות"** (סעיף 6 לכתב התביעה, וסעיף 8 לתצהיר עדות ראשית של התובע) - והשאלה אם רוני כהן שהעיד לנתבעת, הוא האיש הנכון להעריך את הכשירות הטכנית ואת אמצעי ההגנה של מערכת המיחשוב של הנתבעת, לא נבחנה בחקירה הנגדית שלו. העד לא נחקר כלל ביחס לכשירויות בתחום זה. בנסיבות אלה, אין בנימוק הזה של ב"כ התובע, הוא כשלעצמו, כדי לשלול מנספחים ג/1 ו-ג/2 את כשרותם כרשומה מוסדית.

יתר על כן, כפי שנראה להלן, האמינות הטכנולוגית של מערך המיחשוב של הנתבעת, לרבות אמצעי ההגנה מפני חדירה אליו – אינה שורש הבעיה במקרה הזה.

5. העד רוני כהן אומר בחקירה נגדית:

"הטענה שלו היתה לא רציתי לקנות 210,000 מניות. הבעיה היתה שהוא העביר את ההוראה בצורה לא נכונה. כשאתה מסתכל בדיעבד יכול להיות שהכוונה שלו לקנות ב-140,000, אבל האופן שהוא העביר את ההוראה שהוא משנה מ-140,000 ל-70,000 והכניס הוראה חדשה של 70,000 גרם לכך שגם ההוראה הנוספת של ה-70,000 בוצעה" (פרוטוקול עמ' 10).

העד מטעם הנתבעת, מאשר אפוא שהרישומים במחשב של הנתבעת, כפי שהם, בעצם מצביעים על כוונת התובע לרכוש 140,000 מניות בלבד. אלא שהוא מייחס את "התקלה" שהביאה לרכישת 210,000 מניות, לאופן שבו ניסח התובע את ההוראה שנתן לעובד הנתבעת, ובעניין הזה, איני רואה עין בעין עמו.

הרבה יותר סביר שהוראות התובע תורגמו באופן שגוי "שסילף" את כוונת התובע, על ידי מי שהזין את מחשב הנתבעת בפקודות, בשל אי הבנה או טעות של האחרון, וזה למרות טענת הנתבעת שאף אושרה על ידי התובע בחקירתו, לפיה מקבל ההוראה אצלה נדרש לחזור על הוראת הלקוח, ולוודא שזוהי אכן הוראתו.

אנמק את דברי.

6. כזכור, ההוראה "השניה" מבין השתיים שניתנו באותו זמן בדיוק – 51:9 - מוגדרת על ידי הנתבעת כהוראה נפרדת ועצמאית, שאינה קשורה בקודמותיה, ומטעם זה קבלה מספר קוד שונה ממספר הקוד שניתן לכל ההוראות האחרות. לי נראה שהרישום הזה, כפי שנעשה, היה מוטעה מכל זווית שהדבר נבחן.

מעצם העובדה שההוראה הראשונה מהשתיים שלכאורה ניתנו על ידי התובע לאחר תחילת המסחר (בשעה 51:9), נרשמה כהוראת שינוי, עולה שהתובע ביקש למעשה, לפצל את כמות המניות שהורה לרכוש, ל-2 "חבילות" כשביחס לחבילה של 70,000 מניות העלה את מגבלת השער מ-0.14 ל-0.146, ואילו ביחס ל-70,000 המניות הותיר בעינה את מגבלת השער של 0.14 \$ למניה, אשר נקבעה על ידו עוד לפני תחילת המסחר לגבי כל ה-140,000 מניות.

במצב דברים זה, כל שהיה על מי שקיבל את ההוראות הנתבע בשעה 51:9 לעשות הוא, לרשום גם את מה שמכונה "ההוראה השניה" מ-51:9, לרכישת 70,000 מניות עם הגבלת שער של 0.14 \$ למניה - **כהוראת שינוי**, בדיוק כפי שעשה ביחס להוראה הראשונה (או אולי לא לרשום אותה כלל).

הרי, מקבל ההוראה אצל הנתבעת, לא יכול היה לדעת באותה שעה אם ההוראה האחרונה מלפני תחילת המסחר כבר בוצעה – כך לפחות, לטענת הנתבעת - ואך ברור הוא שאילו נרשמה גם ההוראה הזו כהוראת שינוי, ולא כהוראה עצמאית ונפרדת, היא לא הייתה נקלטת, ממש כפי שהראשונה שלא נקלטה, והתובע היה בסופו של יום מוצא את עצמו עם 140,000 מניות בלבד, תחת ה-210,000 מניות שנרכשו עבורו בפועל.

אבל, גם אילו התכוון התובע באמצעות ההוראות מ-51:9 לגרום לרכישת 210,000 מניות עבורו - מה שאינו סביר - גם אז הרישום כפי בוצע אינו נכון.

במקרה כזה, לא הייתה כל סיבה "להכניס" הוראת שינוי בהוראות הקודמות. כל שהיה על מקבל ההוראה אצל הנתבעת לעשות הוא, "להכניס" הוראה נפרדת ועצמאית לרכישת **70,000 מניות נוספות**, ולפי שער של עד **0.146 \$ למניה**, שהרי הגבלת השער שונתה ביחס ל-70,000 מניות בלבד.

7. המסקנה אפוא היא – הרישום של ההוראה "השניה" מ-51:9 היה שגוי. אם התובע התכוון לרכוש בסך הכל 140,000 מניות, לא היה צורך בהוראה נפרדת ועצמאית ביחס ל-70,000 מניות, עם אותה הגבלת שער שניתנה קודם לכן; ואילו אם התכוון לרכוש 210,000 מניות, היה על מקבל ההוראה לרשום הוראה אחת בלבד, ואותה - כהוראה נפרדת ועצמאית עם הגבלת שער של עד 0.146 \$ למניה. כפי שהרישום נעשה בפועל, הוא לא שיקף נכונה את כוונת התובע – תהא אשר תהא.

במובן הזה אין בידי לקבל את האופן שבו מוצגים הדברים על ידי הנתבעת בסעיף 10 לתצהיר מטעמה. נאמר שם שאילו הייתה מבוצעת הוראת השינוי שניתנה בשעה 51:9 היה התובע מחזיק בסופו של דבר רק ב-140,000 מניות וכי "העובדה שהוראות שינוי מסוימות לאחר פתיחת המסחר אינן יכולות להתבצע הואיל וכבר בוצעו בינתיים, הינה חלק "מכללי המשחק" והתובע היה או צריך היה להיות ער לה".

קודם כל, שורש "התקלה" נעוץ לא בהוראת השינוי שלא בוצעה, אלא בהוראה העצמאית והנפרדת לרכישת 70,000 מניות כשהגבלת השער ביחס אליהן זהה לזו שנקבעה על ידי התובע עוד קודם לכן בקשר לרכישת 140,000 מניות.

שנית, הנתבעת כמי שבקיאה ומיומנת בתנאי המסחר בבורסה, ועיסוקה במתן שירותים בתחום זה, אינה יכולה להתנער מאחריות לאופן שבו היא מתרגמת את הוראות הלקוח לפקודות, ולא הלקוח הוא "שמכניס" את ההוראה, כפי שהתבטא העד מטעם הנתבעת. למצער, היה על הנתבעת להביא בחשבון את האפשרות שההוראות שניתנו לפני תחילת המסחר כבר בוצעו, והפקודות שנתנה בעקבות מה שמכונה על ידה "ההוראה השנייה" מ- 51:9, היו צריכות להתאים עצמן לאפשרות הזו.

אציין כי מי שביצע אצל הנתבעת את הרישום של הוראות התובע, לא הובא על ידה לעדות. לטענת הנתבעת, הוא פרש מעבודתו אצלה עוד בשנת 2000 והקשר עמו אבד. לא ניתן אפוא לברר מכלי ראשון מדוע נרשמה "ההוראה השנייה" מ- 51:9 כפי שנרשמה - רישום שכאמור נראה על פניו, שגוי.

אני רואה להעיר עוד, שחלק מההסברים של הנתבעת לרישומי המחשב, כפי שהם מופיעים בנספחים 1/ג ו-2/ג, אינם מתיישבים עם הנתונים בדיווחים אחרים שלה. כך למשל המסך המרכזי - חלון A בנספח 1/ג, מתאר לפי האמור בסעיף 8 לתצהיר מטעמה "את פעולת הקנייה של התובע שבוצעה בסופו של דבר"... והשורה שסומנה בספרה "1" מתארת את פעולת הרכישה של 140,000 מניות עבור התובע במחיר \$10.137 למניה".

אבל בשורה שסומנה בספרה "1", מספר המניות הוא 14,000 ולא 140,000, ואנו יודעים הן מנספח "א" שצורף לתצהיר מטעם הנתבעת, והן מהדיווח של הבנק לתובע (נספח "ב" לתצהיר התובע) ש-140,000 מניות MVEE נרכשו במחיר של \$0.14 למניה.

כך או אחרת, מהטעמים שפורטו לעיל, אני סבורה שהגרסה הגרעינית של התובע נכונה, וכך שאת האחריות לאופן השגוי שבו תורגמה הוראתו על ידי עובד הנתבעת, אין להטיל עליו.
8. עם זאת, ההתנהלות של התובע, לאחר שהתבררה לו הטעות, נוטלת במידה מסויימת מעוקצה של הטעות של הנתבעת, ומסירה ממנה חלק מהאחריות לנוקיו.

התובע אומר בתצהירו שלאחר 48 שעות לערך הוא ידע "על מחדליה/מעשיה של הנתבעת" וכי עם היוודע לו דבר הרכישה העודפת "פניתי במיידית לנתבעת (בחור בשם רוני שניהל את חדר העסקאות אצל הנתבעת) וביקשתי שיתקנו את המעשה. פניתי אין ספור פעמים ותשובתם הייתה תמיד כי הדבר בבדיקה והם יעדכנו אותי". (תצהיר תשובה משלים של התובע - 4/ג).

אישור לכך שהתובע פנה מיד עולה מדברי המצהיר מטעם הנתבעת. בחקירה נגדית אומר העד רוני כהן: "מיד אחרי המקרה הוא פנה אלי דרך אלון שלי ורק אחרי תקופה הוא פנה אלי ישירות" וכשנשאל: "כשהוא פנה אל אלון שלי הבנת שיש בעיה"? תשובתו הייתה:

"נכון. אלון שלי הפנה אלי את הבעיה והבאתי לו תשובה והוא החזיר את התשובה לתובע. מבחינתי הנושא היה גמור. המניה היתה פחות או יותר במחיר זהה".

אף שפניית התובע הייתה כאמור סמוכה למועד "האירוע", עולה מעדותו של רוני כהן שהקלטה של הוראות התובע לנתבעת לא הושמעה לו. הנתבעת, אשר מייחסת את רישומיה לאופן שבו נתן התובע את הוראותיו, התחפרה בעמדותיה, ולא הציעה מיוזמתה לתקן את הטעות, כפי שראוי היה שתעשה.

אבל גם התובע מצדו לא טרח לצמצם את נזקיו, בניגוד לחובתו על פי דין. הוא המתין למעלה מחודש ימים, ומכר את המניות העודפות ביחד עם כל חבילת מניות MVEE שרכש, כששערי המניה כבר הגיעו לשפל.

התובע מתרץ זאת בכך שלא מכר משום "שחשבתי שאולי זה טעות. לא רציתי למכור את המניות שלי ואני חשבתי שזה טעות. את החלק העודף חשבתי שזה טעות, אולי שייך למישהו אחר. ביקשתי שיבדקו ולא חזרו אלי".

אבל, לא זה מה שעולה מהדרישה שהעביר לנתבעת בפקס ב-20.5.2000 – יותר מחודש לאחר שכבר מכר את המניות. שם כותב התובע: **"לאחר ברור טלפוני הסתבר כי טעות בביצוע גרם לקניה נוספת של 70,000 מניות. אי לכך אבקש לזכות אותי בסכום הקניה...."**

נעשה אפוא ברור שתוצאותיו היו ידועות לתובע. למרות זאת הוא נזכר לדרוש מהנתבעת לתקן את הטעות רק לאחר שמכר את המניות בהפסד ניכר למעלה מחודש לאחר שנרכשו, ואז, מסתבר, החשש שמא המניות אינן שלו לא הטריד אותו.

בחקירה נגדית הוא אישר: **"רציתי שכל התיק יעלה. כולל המניות האלה".** ככל הנראה הבין שהתשובה הזו תומכת בטענת הנתבעת, משום שמיד בהמשך חזר לטענה: **"לא התייחסתי ל-70,000 מניות עודפים כאל שלי".**

ועוד זאת. בעת שהגיש את התביעה כאן, נשתכחה מהתובע, משום מה, העובדה שהוא מכר את כל מניות MVEE שברשותו, ואם את השכחה הזו אפשר בדוחק לתלות במעבר הזמן – התביעה הוגשה כשנה ומחצה לאחר המכירה - אי אפשר לזקוף לחובת הזמן שחלף, את העובדה שחודש אחד בלבד לאחר המכירה, דרש התובע מהנתבעת לזכות אותו במחיר הקניה של המניות, תוך התעלמות מהעובדה שהן נמכרו.

יש אפוא יותר משמץ של ממש בטענת הנתבעת שהתובע לא הורה למכור את המניות העודפות, וככל הנראה אף לא דרש מהנתבעת לעשות זאת על חשבונה ומיד, משום שבחר להמר על כך ששוויין יעלה. אין לקבל על כן את דרישתו לפיצוי בגובה מלוא ההפסד שנגרם לו בגין הרכישה של המניות העודפות.

לטענת הנתבעת שלא נסתרה, מדובר בניירות ערך ספקולטיביים במיוחד; התובע מאשר שהוא נהג לעקוב באורח יום יומי אחרי השערים בבורסה – **"הייתי מתחבר לאינטרנט והייתי רואה את ההתנהגות היומיומית של המניות"** (פרוטוקול מ-14.4.04 עמ' 2), ובתנאים שנוצרו, היה עליו להקטין את נזקיו ולהורות על מכירת המניות, תוך שניים שלושה ימי מסחר לכל היותר מעת שנודע לו על דבר הרכישה העודפת.

9. הרכישה בוצעה ב-15.3.2000 - יום רביעי בשבוע, ולפי גרסת התובע הוא ידע על דבר הרכישה כבר ב-17.3.2000 או לכל המאוחר ב-19.3.2000. יום המסחר השלישי לאחר תאריך זה, חל ב-22.3.2000 - היום הרביעי בשבוע. (לעניין הזמן הסביר להקטנת הנזק בנסיבות דומות, הנתבעת מפנה בין היתר לפסק דינו של הנשיא ברק בע"א 7302/96, בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ" עו"ד יוסף לילוף, פ"ד נה(3), 200).

לפי טבלת שערי המניה אשר צורפה על ידי הנתבעת לתצהיר מטעמה (נספח ד), ב-20.3.2000 שער המניה היה עדיין \$0.104. אילו מכר התובע את המניות העודפות מיד או בסמוך לאחר שנודע לו על דבר הרכישה הפדיון מהמכירה היה נע בין \$7,280 (לפי שער של \$0.104 למניה) ל-\$5,040 (לפי שער של \$0.72 למניה). מחיר הקניה של המניות העודפות כולל עמלות הסתכם ב-\$9,893, ופירוש הדבר שההפסד המירבי שהיה נגרם לתובע, מסתכם ב-\$4,853 לעומת ההפסד שנגרם בפועל - \$7,723.

אשר לנזקיו האחרים של התובע: הוצאות ריבית חריגה, אובדן ימי עבודה ועוגמת נפש - בהעדר פירוט שלא לדבר על ראייה לעניין ההוצאות הנטענות - אינני רואה לקבל את תביעת התובע במלואה בראש זה, אף כי הנתבעת הסתפקה בהכחשה גורפת של נזקים אלה, ולא טענה לעניין זה בסיכומיה. אני מעמידה את נזקי התובע בראש זה על דרך של אומדנה, על סכום של 5,000 ₪.

10. והערה לפני סיום.

הנתבעת טוענת שאין כל יריבות בינה לבין התובע ואין היא נושאת באחריות כלפיו, לפי שכל פעילותו של התובע אצלה בוצעה מתוקף הרשאה שקיבל לצורך זה מהבנק, וכי בינה לבין התובע אין כל קשר חוזי או אחר. הטענה אינה מקובלת עלי.

הנתבעת הסכימה לקבל מהתובע במישרין, הוראות קניה ומכירה של ניירות ערך, וקיבלה ממנו הוראות כאמור בפועל וביודעין שהיא מבצעת את הפעילות הזו עבור התובע ולא עבור הבנק, ודי בזה כדי שתקום כלפיו חובה מצדה לפצותו על נזקיו בשל משגים שלה.

11. לאור האמור, אני מקבלת את התביעה בחלקה.

הנתבעת תשלם לתובע סכום של 19,291 ₪ (\$4,853 לפי 3.975 ₪ לדולר כאמור בסעיף 14 לכתב התביעה), בצירוף ריבית והפרשי הצמדה על סכום זה מ-1.4.2000 ועד לתשלום בפועל.

עוד תשלם הנתבעת לתובע סכום של 5,000 ₪ בצירוף ריבית והפרשי הצמדה ממועד הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל, וכן הוצאות משפט (אגרה) ושכ"ט עו"ד בסכום של 3,750 ₪ בצרוף מע"מ כחוק.

ניתן היום בלשכתי בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים בדואר.

נורית רביב, שופטת

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח